

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 26.554 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 27 januari 2009, en van de bevelen van 27 januari 2009 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. SOUDANT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, komen het Rijk binnen op 9 december 2004 en verklaren zich vluchteling.

Op 13 april 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus aan verzoekers wordt geweigerd.

Op 2 mei 2005 stellen verzoekers tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigert bij de arresten met nrs. 11.612 en 11.608 van 23 mei 2008 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 31 oktober 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 5 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Tevens wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 juli 2008 stellen verzoekers tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad vernietigt deze beslissing bij arrest nr. 19.301 van 26 november 2008.

Op 10 juli 2008 dienen verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 27 januari 2009 aan verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Dat de aanvraag zich beroept op medische gronden ingeroepen door Mv. G., A.Y. Dat voor Dhr. O. A. S. geen medische problemen worden ingeroepen.

Dat op ogenblik van Indiening van de verblijfsaanvraag op basis van genoemd artikel 9ter de asielaanvraag van betrokkenen nog lopende was, zodat de verzoekers vrijgesteld zijn van het voorleggen van een bewijs van identiteit en nationaliteit, hoewel ondertussen de asielaanvraag op negatieve wijze definitief werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23/05/2008. Dat het administratief dossier geen identiteitsdocumenten bevat welke betrokkenen na het afsluiten van de asielaanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken hebben overgemaakt ter bewijs van de ingeroepen identiteit en nationaliteit. Dat het Ingeroepen artikel 9ter van toepassing is op de in België verblijvende vreemdeling die (in regel) beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat dergelijk risico aanwezig is indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of (gewoonlijk) verblijf.

Dat, zoals gesteld, betrokkenen hun aanvraag ontvankelijk is gezien de asielaanvraag lopende was op het ogenblik van indiening van de aanvraag. Dat verzoekers tijdens huidige aanvraag en tijdens de voorbije asielaanvraag stelden afkomstig te zijn uit Irak. Uit het al genoemde arrest van de RvV evenwel blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde nationaliteit/herkomst. Dat de ingediende aanvraag geen enkel bijkomend bewijs of begin van bewijs aanbrengt welk toestaat af te wijken van de vaststellingen gemaakt in het arrest van de RvV, dat betrokken na afsluiten van de asielprocedure op 23/05/2008 ook geen enkel bijkomend stuk hebben overgemaakt om de als ongeloofwaardig omschreven verklaringen betreffend de Irakese herkomst te herstellen.

Dat de geschreven aanvraag stelt dat Mv. G. lijdt aan een aandoening welke niet te behandelen is in het beweerde herkomstland, m.n. Irak. Dat de bevoegde asieldiensten evenwel moesten vaststellen dat verzoekster en haar partner niet uit Irak afkomstig zouden zijn. Dat betrokkenen in de aanvraag en evenmin nadien bewijsstukken hebben aangebracht die toestaan af te wijken van de vaststellingen gemaakt door de bevoegde asieldiensten. Dat een eventueel onderzoek naar de medische behandelingsmogelijkheden in Irak in dergelijk geval geen enkele pertinente waarde kan bezitten.

Dat verzoekster en haar echtgenoot zich kunnen wenden tot hun (correcte) nationale autoriteiten in België teneinde een paspoort en/of Identiteitskaart te verwerven om een nieuwe aanvraag in te dienen met daarin een concreet en overtuigend bewijs betreffende de correcte herkomst en/of nationaliteit. Dat de geschreven aanvraag verder ook stelt dat verzoekster omwille van de medische aandoening niet kan reizen. Dat het verzoekster, eventueel in afwachting van een nieuw verzoek op basis van overtuigende identiteitsstukken, vrij staat eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat het de aanvragers zelf zijn die in eerste instantie zelf alle nodige duidelijkheid dienen te scheppen van hun ware en correcte herkomst."

Tevens wordt op 27 januari 2009 aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Deze bevelen vormen de tweede en derde bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van verzoeksters wordt om die reden verworpen.

2.2. Het verzoek van de verwerende partij om de gerechtskosten op te leggen ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt eveneens verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een tweede middel voeren verzoekers het volgende aan tegen de eerste bestreden beslissing:

Tweede middel

Schending van de motiveringsplicht;

Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen;

Schending van artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaruit rekening gehouden dient te worden met alle elementen van het dossier;

Onwettige motieven van de bestuurshandeling; Kennelijke appreciatiefout;

Overschrijding en afwending van macht

2.1. Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 legt voor de Overheid de verplichting op haar beslissingen te motiveren.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorziet evenwel een algemene motiveringsplicht van bestuurshandelingen met een individuele strekking. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt uitdrukkelijk dat: « De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. »

De formele motiveringsplicht bevat dus twee aspecten: het bestaan van een motivering en het adequate karakter hiervan.

2.2. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur erkent eveneens een motiveringsplicht voor alle bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt daarnaast nog twee bijkomende verplichtingen op, met name de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. (Zie A. MAST, OVERZICHT VAN HET BELGISCH ADMINISTRATIEF RECHT, p.52)

Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

2.3. In casu, dient men vast te stellen dat de overheid zowel in haar beslissing als in haar motivering geenszins rekening houdt met de medische toestand van verzoekster wiens ernstige ziekte, een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maakt.

Los van de al dan niet aangetoonde herkomst van verzoekster, wordt in de aangevochten beslissing niet gemotiveerd over haar mogelijkheid om te reizen, noch over het adequate karakter van de beslissing om haar en haar echtgenoot een (voorlopige) machtiging tot verblijf te weigeren en dit ondanks hun persoonlijke situatie (gevorderde kanker, leeftijd, lang verblijf in België, duur van de onmogelijkheid om te reizen, aard van de ziekte en de nodige behandelingen, ...).

De door tegenpartij gesuggereerde verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten staat los van de ingeroepen en aangetoonde medische redenen die de toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet rechtvaardigen en is geen adequate motivering op ingeroepen medische en humanitaire redenen : gevorderde kanker, leeftijd, lang verblijf in België, duur van de onmogelijkheid om te reizen, aard van de ziekte en de nodige behandelingen, palliatief stadium,....

Ondanks de vernietiging van de eerste beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de overheid dezelfde beslissing genomen met een quasi identieke motivering. In het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan de overheid niet stellen dat haar beslissing ten aanzien van verzoekster, wiens toegediende zorgen een palliatief karakter hebben, thans adequaat gemotiveerd is.

De verwijzing naar de eventuele verlening van het bevel om het grondgebied te verlaten verandert daar niet aan daar men niet redelijk kan stellen dat verzoekers voor hun overblijvende dagen maand na maand gedoogd zullen worden, doch zonder administratief en juridisch statuut, met alle gevolgen van dien voor de toegang tot sociale en medische zorgen, en tot adequate huisvesting en voor hun recht op een elementair psychologisch en materieel welzijn.

De motivering van de beslissing is in haar formulering bijgevolg volledig inadequaat.

Bovendien blijkt uit de memorie van toelichting betreffende de wijziging van de Wet van 15/12/1980 dat er nooit de bedoeling is geweest om een ernstige zieke vreemdeling uit het land te verwijderen op het enkel motief dat hij of zij haar identiteit niet kon aantonen. (Zie Kamerdocumenten, Kamer, Gewone zitting 2005-2006, nr 2478/001, Memorie van toelichting, p. 35-36)

Hieruit blijkt dat de overheid geen rekening gehouden heeft met alle feiten o.a. de medische toestand, de leeftijd, de lage opleidingsgraad en de lange asielprocedure en dit ondanks het feit dat verzoekster en haar echtgenoot alle informatie verstrekten over de ziekte.

Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet voorziet alleen de verplichting in hoofde van verzoekster om alle nuttige inlichtingen aangaande haar ziekte over te maken, wat in casu ook gedaan werd. Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet voorziet eveneens een vrijstelling voor asielzoekers om identiteitsdocumenten voor te leggen. De aanvraag tot toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd in onderhavig geval ingediend terwijl verzoekers asielprocedure nog hangend was.

De door de overheid ingeroepen onmogelijkheid om haar herkomst voldoende aan te tonen rechtvaardigt niet in se dat zij ondanks haar ernstige medische toestand zou kunnen gedwongen worden het land te verlaten en evenmin dat zij thans na de afloop van hun asielprocedure, illegaal op het Belgisch grondgebied zou moeten verblijven.

Deze rechtvaardigt evenmin dat verzoekers zonder administratief statuut met alle gevolgen van dien (zie supra) op het grondgebied enkel gedoogd zouden kunnen worden met een uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten

is bovendien geen vaststaande uitsluiting van een verwijderingsmaatregel, doch enkel een uitstel hiervan.

Beide hypothesen sluiten geen eventuele gedwongen terugkeer uit en bijgevolg druisen in tegen artikel 3 van het EVRM.

Nochtans is tegenpartij in haar motivering in gebreke gebleven aan te tonen dat zij getracht heeft een juist evenwicht te behouden tussen het streven naar haar doeleinden en de grondrechten van verzoekers.

Uit de inhoud en de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de motiveringsplicht, het beginsel van behoorlijk bestuur, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (in het licht van de voorbereidende parlementswerken) en artikel 3 van het EVRM in onderhavig geval door tegenpartij miskend werden.

Volledigheidshalve dient er nog onderstreept te worden dat de asielinstanties geen onwaarachtigheden omtrent de nationaliteit of de afkomst van verzoekers vastgesteld hebben. De voornoemde instanties zijn enkel van oordeel geweest dat verzoekers hun Irakese nationaliteit niet voldoende kunnen aantonen. Dit betekent evenwel niet dat zij niet van Irak zouden zijn. Nochtans leidt de overheid, in haar tweede bestreden beslissing, hiervan onterecht af dat de verzoekers niet van Irak afkomstig zijn. Dit gaat niettemin veel verder dan het onderzoek van de ingeroepen medische redenen zoals gewild door de wetgever in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing is er in hoofde van de overheid sprake van overschrijding en afwending van macht.”

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekers nalaten te specificeren welk aspect van de motiveringsplicht zij geschonden achten zodat het middel onvoldoende onderbouwd en onontvankelijk is. Verwerende partij duidt erop dat er diverse types van motiveringsplicht bestaan, met name de materiële en de formele motiveringsplicht, die beheerst worden door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken. Verwerende partij wijst erop dat verzoekers niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar er ook in slagen de motieven vervat in de bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motivering van de bestreden beslissing. Verwerende partij is bijgevolg van mening dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij deze kritiek. Verwerende partij stelt dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht onmogelijk is. Bijgevolg laat verwerende partij gelden dat zij enkel repliceert op het middel van verzoekers in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. Verwerende partij is van mening dat de overwegingen uit de bestreden beslissing verzoekers toelaten te achterhalen om welke redenen hun aanvraag om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de minister ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Hierbij wijst verwerende partij op twee definitieve en uitvoerbare arresten van 23 mei 2008 van de Raad waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers wordt geweigerd en waarin wordt vastgesteld dat verzoekers hun afkomst niet aannemelijk maken en geen geloof kan gehecht worden aan hun asielrelaas. Verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de minister deze arresten terecht in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat het van onzorgvuldig en onredelijk bestuur zou getuigen om de loutere beweringen van verzoekers te laten primeren boven het oordeel van de bevoegde asielinstanties en de Raad. Verwerende partij is van mening dat het niet ernstig is dat verzoekers zich op hun nationaliteitsverklaringen, die door de bevoegde asielinstanties als volstrekt ongeloofwaardig zijn beoordeeld, wensen te beroepen teneinde regularisatie te bekomen. Verwerende partij stelt dat verzoekers zelf de gepaste medewerking moeten verlenen opdat een ernstig onderzoek door het bestuur mogelijk zou zijn. Bij citering van de bestreden beslissing wijst verwerende partij er vervolgens op dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met de medische toestand van verzoekster, maar dat niet voorbij kan gegaan worden aan de wettelijke vereisten die gelden bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt dat de geciteerde motieven van de bestreden beslissing op zich volstaan om aan te tonen dat de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat de aanvraag van verzoekers ontvankelijk, doch ongegrond is. Bijgevolg wijst verwerende partij erop dat de bestreden beslissing genoegzaam is gemotiveerd en dat de gemachtigde van de minister geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en na grondig onderzoek van de elementen die de

situatie van verzoekers daadwerkelijk kenmerken, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel inclusief, tot de bestreden beslissing komt en dat de bestreden beslissing een gepast antwoord vormt op het vernietigingsarrest nr. 19.301 van 26 november 2008 van de Raad.

4.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

In het tegenovergestelde geval geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit

te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de behandelende ambtenaar-geneesheer of deskundige.”

Verzoekers uiten kritiek op het feit dat verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing, los van de al dan niet bewezen herkomst van verzoekers, geen rekening houdt met de medische toestand van verzoekster, terwijl zij alle informatie verstrekt hadden over de ziekte van verzoekster. Verzoekers stellen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alleen de verplichting voorziet om alle nuttige inlichtingen aangaande de ziekte van verzoekster over te maken en dat voornoemd artikel eveneens een vrijstelling voor asielzoekers voorziet om hun identiteitsdocumenten voor te leggen. Verzoekers benadrukken dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend werd terwijl hun asielprocedure nog hangende was. Verzoekers wijzen er verder op dat de asielinstanties enkel van oordeel zijn geweest dat hun Iraakse nationaliteit niet voldoende aangetoond werd. Verzoekers stellen dat het besluit van het bestuur, namelijk dat zij niet van Irak afkomstig zijn, veel verder gaat dan het onderzoek van de ingeroepen medische redenen zoals gewild door de wetgever in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg zijn verzoekers van mening dat er sprake is van overschrijding en afwending van macht. Vervolgens stellen verzoekers dat de door verwerende partij gesuggereerde verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, los staat van de door hen ingeroepen en aangetoonde medische redenen die de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen, en geen adequate motivering is op de ingeroepen medische en humanitaire redenen. Dit doet niets af aan de vergevorderde kanker van verzoekster, wiens toegediende zorgen een palliatief karakter hebben. Hierbij verwijzen verzoekers naar de Memorie van Toelichting betreffende de wijziging van de Wet van 15 december 1980 (hierna: Memorie van Toelichting) waarin wordt gesteld dat het nooit de bedoeling is geweest om een ernstig zieke vreemdeling uit het land te verwijderen op het enkel motief dat hij of zij haar identiteit niet kon bewijzen.

Vooreerst merkt de Raad op dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Hierbij vestigt de Raad de aandacht op het feit dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel indien een vreemdeling zijn effectieve verblijfplaats heeft in de gemeente waar hij zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indient en hetzij een identiteitsdocument neerlegt hetzij de onmogelijkheid aantoot om het vereiste identiteitsdocument te verwerven (dit geldt ondermeer voor de asielzoeker wiens aanvraag niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een definitieve beslissing), wordt zijn aanvraag ontvankelijk verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekers het volgende overwogen : *“Dat op ogenblik van Indiening van de verblijfsaanvraag op basis van genoemd artikel 9ter de asielaanvraag van betrokkenen nog lopende was, zodat de verzoekers vrijgesteld zijn van het voorleggen van een bewijs van identiteit en nationaliteit, hoewel ondertussen de asielaanvraag op negatieve wijze definitief werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23/05/2008. Dat het administratief dossier geen identiteitsdocumenten bevat welke betrokkenen na het afsluiten van de asielaanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken hebben overgemaakt ter bewijs van de ingeroepen identiteit en nationaliteit. Dat het Ingeroepen artikel 9ter van toepassing is op de in België verblijvende vreemdeling die (in regel) beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat dergelijk risico aanwezig is indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of (gewoonlijk) verblijf”* en *“dat, zoals gesteld, betrokkenen hun aanvraag ontvankelijk is gezien de asielaanvraag lopende was op het ogenblik van indiening van de aanvraag. Uit het al genoemde arrest van de RvV evenwel blijkt dat geen geloof kan*

worden gehecht aan de beweerde nationaliteit/herkomst. Dat de ingediende aanvraag geen enkel bijkomend bewijs of begin van bewijs aanbrengt welk toestaat af te wijken van de vaststellingen gemaakt in het arrest van de RvV, dat betrokken na afsluiten van de asielprocedure op 23/05/2008 ook geen enkel bijkomend stuk hebben overgemaakt om de als ongeloofwaardig omschreven verklaringen betreffende de Irakese herkomst te herstellen.”

De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het interfereren van de asielprocedure en de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vinden steun in het administratief dossier. Verzoekers dienen op 31 oktober 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard op 5 juni 2008. De asielprocedure van verzoekers werd evenwel pas afgesloten met de arresten van de Raad van 23 mei 2008. Daar voornoemde beslissing van 5 juni 2008 door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 19.301 van 26 november 2008, komt de huidige bestreden beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, in de plaats hiervan. Er dient opgemerkt te worden dat nergens in de bestreden beslissing wordt betwist dat de aanvraag van verzoekers ontvankelijk werd verklaard, gezien de asielprocedure van verzoekers ten tijde van hun aanvraag om machtiging tot verblijf nog lopende was.

Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister terecht beslissen om over te gaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij dient te worden nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. Er dient opgemerkt te worden dat de gehele uiteenzetting van verwerende partij met betrekking tot *“een concreet en overtuigend bewijs van de correcte herkomst en/of nationaliteit”* in de huidige fase van het onderzoek niet meer aan de orde is. De Raad merkt op dat, waar verwerende partij in de bestreden beslissing enerzijds uitdrukkelijk stelt dat verzoekers vrijgesteld zijn van de vereiste identiteitsdocumenten over te maken en hun aanvraag bijgevolg ontvankelijk is en zij anderzijds blijft terugkomen op de voornoemde vereiste van het overmaken van identiteitsdocumenten, de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent en deugdelijk is. Bovendien merkt de Raad op dat nergens in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geëist dat *“de herkomst”* van verzoekers wordt bewezen.

Uit wat hierboven werd uiteengezet, volgt dat artikel 9ter van Vreemdelingenwet vereist dat in de gegrondheidsfase wordt nagegaan of de medische situatie aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. De Raad merkt op dat nergens in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de aard, de graad van ernst, het vergevorderde niveau, ... van de medische aandoening van verzoekster. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekers alle nuttige informatie aangaande de ziekte van verzoekster hebben overgemaakt. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing de medische situatie van verzoekster in ogenschouw of in overweging heeft genomen, of heeft onderzocht. De beslissing is aldus niet afdoende gemotiveerd daar de motieven niet toelaten na te gaan of verwerende partij met alle gegevens rekening heeft gehouden en de bevoegdheid die haar ter zake werd toebedeeld ter harte heeft genomen voor wat de de gegrondheidsfase van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft. Alleszins wordt niet gemotiveerd waarom de medische situatie van verzoekster niet in aanmerking werd genomen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing en uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat een onderzoek van het risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in casu niet enkel volledig ontbreekt, de gemachtigde van de minister nam de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard zonder een beroep te doen op een ambtenaar-geneesheer. Nochtans stelt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk het volgende:

“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft.”

Er wordt ook verwezen naar de memorie van toelichting die hierover het volgende stelt: “De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 35).

Gelet op het voorgaande diende de gemachtigde van de minister de aanvraag van verzoekers ten gronde te behandelen, met inachtneming van het advies van een ambtenaar-geneesheer ter appreciatie van het risico, vermeld in § 1 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt bijgevolg vastgesteld dat de gemachtigde van de minister niet op zorgvuldige wijze is te werk gegaan.

Verzoekers voeren terecht de schending van de motiveringsverplichting en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan. Verzoekers voeren terecht de schending van de zorgvuldigheidsverplichting aan. In die mate is het enig middel gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, te onderzoeken.

4.2.1. In een derde middel voeren verzoekers het volgende aan tegen de tweede en derde bestreden beslissing :

*“Schending van artikel 39/16 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
Schending van artikel 39§1 van de Wet van 18/07/1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken*

*Schending van artikel 17§1 van de Wet van 18/07/1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken
Schending van artikel 17§1 A 5° en 6° van de Wet van 18/07/1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken*

Schending van artikel 17§1 B 2° van de Wet van 18/07/1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken

Schending van artikelen 19 en 20 van de Wet van 18/07/1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken

Schending van artikel 41§1 van de Wet van 18/07/1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken

Artikel 58 van de Wet van 18/07/1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken

In onderhavig geval werd de aanvraag d.d. 31/10/2007 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend in de Nederlandse taal. (Zie stuk 21)

De bestreden beslissing d.d. 07/01/2009 werd in het Nederlands gemotiveerd. (Zie stuk 16)

De bestreden beslissing d.d. 07/01/2009 bevat eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten als accessorium. Niettemin werden zowel het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster in het Frans opgesteld (Zie stukken 17 en 18).

Verzoekers menen dat de taalwet, o.a. de Wet van 18/07/1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken geschonden werd, meer bepaald artikelen 17 §1, 17 §1 A 5° en 6°, 17 §1 B 2°, minstens artikelen 19 en 20 of 41 §1 van de Wet van 18/07/1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing en minstens het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd te worden.”

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekers nalaten in het middel toe te lichten op welke wijze zij voornoemde rechtsregels geschonden achten, zodat verwerende partij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen. Verwerende partij is van mening dat

het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. Verwerende partij stelt bovendien dat verzoekers geen belang hebben bij deze kritiek daar het bestreden bevel hen eveneens in het Nederlands is ter kennis gebracht op 27 januari 2009. Verwerende partij veronderstelt dat verzoekers de voornoemde wetsbepalingen geschonden achten omdat het bestreden bevel in het Frans werd opgesteld en omdat het hen in het Frans werd ter kennis gebracht, terwijl verzoekers van mening blijken dat de Nederlandse taal diende te worden gehanteerd. Verwerende partij stelt dat de gemeente Sint-Joost-Ten-Noode gelegen is in het tweetalige landsgebied en dat de beslissing bijgevolg terecht ook in het Frans aan verzoekers werd ter kennis gebracht. Verwerende partij stelt bovendien dat er geen sprake kan zijn van een obligate toepasbaarheid van de Taalwet zoals die op federaal vlak het evenwicht tussen de taalgemeenschappen waarborgt omdat verzoekers per definitie niet als ingezetene kunnen worden gekwalificeerd en zij dus ook geen belang hebben bij het bewaren van een taalpariteit die behoort tot de specifieke Belgische staatsproblematiek. Bijgevolg is verwerende partij van mening dat de in casu bestreden beslissing met inachtnaam van de Taalwetgeving in het Frans werd ter kennis gebracht en dat de vage in ongestaafde beschouwingen van verzoekers niet ernstig zijn.

4.2.3. Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat het bestreden bevel niet in het Frans mocht worden genomen, omdat de aanvraag in het Nederlands werd ingediend en eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten bevat als accessorium. Verzoekers beroepen zich hierbij op de artikelen 17 §1; 17 §1, A, 5° en 6°; 17 §1, B, 2°; 19; 20; 39 §1; 41 §1 en 58 van de wet van 18 juli 1966 betreffende het taalgebruik in bestuurszaken (hierna: Taalwet bestuurszaken) en op artikel 39/16 van de Vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten een politiemaatregel is en derhalve geen "akte" waaromtrent verzoekers als particulier het gebruik van een bepaalde taal kunnen eisen. Het bestreden bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van verzoekers, maar een ambtshalve politiemaatregel (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Noch de voornoemde artikelen van de Taalwet bestuurszaken noch artikel 39/16 van de Vreemdelingenwet kunnen in dit verband dienstig worden ingeroepen.

Het derde middel is ongegrond.

5. Vermits de Raad oordeelt dat verzoekers een middel hebben aangevoerd dat tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan leiden, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak ook wat de tweede en derde bestreden beslissingen betreft, slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekers hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen, wat betreft de tweede en derde bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van deze beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissingen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.